

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 405/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, IČO 35 943 882, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Michal Mandzák, proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku č. k. 11 Tp 2/2022 zo 17. januára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný súd“) uvedeným v záhlaví. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť ho špecializovanému súdu na ďalšie konanie a žiada náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a priložených listín vyplýva, že uznesením z 21. septembra 2017 bolo podľa § 199 ods. 1 a 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie sťažovateľovi a ďalším dvom obvineným pre pokračovací zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, 4 Trestného zákona účinného do 30. septembra 2012 pre skutok detailne opísaný v skutkovej vete tohto rozhodnutia. Pre zjednodušenie na tomto mieste postačuje uviesť, že obvinení mali v úmysle neoprávnene získať majetkový prospech

zneužitím mechanizmu dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) ako osoby oprávnené v mene obchodných spoločností vykonať účelové právne úkony (prevody nehnuteľných a hnutel'ných vecí) a následne uplatňovať nadmerné odpočty DPH. Takýmto neoprávneným uplatnením odpočtu mala byť spôsobená škoda Slovenskej republiky v celkovej výške viac ako 8 miliónov eur. Neskôr došlo k spojeniu tejto trestnej veci s inou trestnou vecou, v ktorej bolo sťažovateľovi uznesením z 27. júna 2019 vznesené obvinenie pre zločin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 2 písm. a), ods. 5 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom.

3. Viacerými uzneseniami Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) v spojení s uzneseniami špecializovaného súdu bol sťažovateľovi v rokoch 2018 až 2020 zaistený známy majetok. Medzi zaisteným majetkom boli aj zmenky č. 23 a 24 z 19. mája 2015 vystavené spoločnosťou [REDAKOVANÉ] pre sťažovateľa každá na sumu 2 675 145 eur. [REDAKOVANÉ] má záložným právom na tieto zmenky zabezpečenú splatnú pohľadávku voči sťažovateľovi vyplývajúcu zo zmlúv o úvere a súhlas na realizáciu tohto záložného práva jej bol špeciálnou prokuratúrou udelený 20. decembra 2021.

4. Uznesením špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 140/16/1000-228 z 20. decembra 2021 (ďalej len „uznesenie špeciálnej prokuratúry“) bol podľa § 425 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 95 ods. 1 Trestného poriadku *per analogiam* zaistený majetok sťažovateľa, a to najmä peňažné prostriedky vo výške 5 350 290 eur, ktoré budú pripísané na označený účet, ktorého majiteľom je [REDAKOVANÉ], pretože tieto patria sťažovateľovi, ktorý je stíhaný pre trestný čin, za ktorý vzhľadom na povahu a závažnosť činu a na pomery obvinených treba očakávať uloženie trestu prepadnutia majetku, a je obava, že výkon tohto trestu bude zmarený alebo sťažený. Súčasne prokurátor s poukazom na § 50 ods. 2 Trestného poriadku sťažovateľovi zakázal so zaisteným majetkom nakladať. Podľa prokurátora je zřejmé, že dôjde k preplateniu už označených zmienek patriacich sťažovateľovi, čím dôjde k ich zneplatneniu, a je potrebné zaistiť takto získané finančné prostriedky. Z dokazovania vyplynulo, že existuje dôvodná obava, že by sa obvinený sťažovateľ mohol pokúsiť zmenšiť svoj majetok, aby sa tak vyhol trestu prepadnutia majetku, pretože tomu nasvedčuje samotný charakter páchanej trestnej činnosti, ktorého motívom bolo získanie majetkových hodnôt vysoko presahujúcich náklady bežného života, a preto je možné dôvodne očakávať, že by mohol vykonať kroky, aby zabránil hroziacemu výkonu tohto trestu. Osobitne pri peňažných prostriedkoch na účte by mohlo dôjsť k zmareniu výkonu uvedeného trestu, ak by boli poukázané na zahraničný bankový účet, ktorého blokácia by si vyžadovala realizovanie úkonov právnej pomoci, ktoré sú časovo náročné, a tak sa vytvára priestor na voľnú manipuláciu s prostriedkami. Bolo preto nevyhnutné zaistiť peňažné prostriedky sťažovateľa ešte na účte [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ podľa zabezpečených dôkazov v minulosti udelil prinajmenšom jednu generálnu plnú moc, ktorá oprávňuje [REDAKOVANÉ] na manipuláciu s majetkom sťažovateľa, pričom splnomocnenec vykonal 18. decembra 2019 prevod časti majetku sťažovateľa na inú osobu. S poukazom na značný rozsah obchodných aktivít sťažovateľa nie je možné vylúčiť, že aj iné osoby môžu disponovať generálnou plnou mocou a takto môžu manipulovať s jeho majetkom, a preto je potrebné vykonať všetky zákonné oprávnenia na zabezpečenie majetku sťažovateľa a zabezpečiť vyznačenie blokácie majetku v príslušných evidenciách. Po „transformovaní“ zaistených zmienek na peniaze bolo potrebné z hľadiska právnej istoty osobitne rozhodnúť aj o zaistení týchto peňažných prostriedkov. Sťažovateľ je stíhaný za zločin, pri ktorom zákon stanovuje obligatórne uloženie trestu prepadnutia majetku, preto aj z toho dôvodu vzniká obava, že jeho výkon bude

zmarený alebo sťažený aj vzhľadom na charakter trestnej činnosti kladenej mu za vinu a spôsob, akým sa jej dopustil. Podmienky na uloženie tohto trestu sú splnené vzhľadom na výšku škody spôsobenej trestným činom, pre ktorý je obvinený, ktorá predstavuje aj jeho obohatenie v rozsahu vyššom ako v sume 26 600 eur.

5. Sťažovateľ proti uzneseniu špeciálnej prokuratúry podal sťažnosť, ktorú sudca pre prípravné konanie špecializovaného súdu zamietol napadnutým rozhodnutím ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Špecializovaný súd v prvom rade nezistil žiadne závažné procesné pochybenia, pre ktoré by bolo potrebné zrušiť uznesenie. Z hľadiska vecného posúdenia napadnutého uznesenia sa sudca pre prípravné konanie stotožnil so závermi špeciálneho prokurátora, pretože majú oporu v zabezpečených dôkazoch a v prokurátorom citovaných hmotnoprávných a procesných ustanoveniach. Stotožnil sa aj s odôvodnením uznesenia špeciálneho prokurátora, z ktorého vyplýva, o aké dôkazy prokurátor opieral svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa správal pri hodnotení dôkazov. V celom rozsahu preto odkázal na uvedené dôvody a k uplatňovaným námietkam dodal, že § 58 ods. 2 Trestného zákona je nateraz platným, účinným a zaväzujúcim ustanovením, o ktorého protiústavnosti, resp. nezlučiteľnosti s právom Európskej únie nebolo zmocnenou autoritou rozhodnuté, preto tieto námietky považoval za nedôvodné. Nedôvodná je aj námietka spočívajúca v tvrdení obvineného, že prokurátor neodôvodnil, z čoho vyplýva dôvodná obava o pokus zmenšenia majetku sťažovateľa. Podľa sudcu pre prípravné konanie prokurátor výslovne zdôraznil, že sťažovateľ v minulosti už udelil generálnu plnú moc, pričom splnomocnenec vykonal prevod majetku na inú osobu. Navyše je potrebné poukázať na aktuálne znenie § 425 ods. 1 Trestného poriadku, z ktorého neplynie potreba odôvodňovania obavy, že výkon tohto trestu bude zmarený alebo sťažený. K námietke sťažovateľa, že podmienkou na uloženie trestu prepadnutia majetku je preukázanie, že majetok získal trestnou činnosťou, sudca pre prípravné konanie, vychádzajúc zo znenia § 58 ods. 2 Trestného poriadku, nepovažoval za potrebné preukázať sťažovateľovi, že celý majetok získal trestnou činnosťou. Postačí preukázanie, že nadobudol majetok aspoň v značnom rozsahu trestnou činnosťou, resp. z výnosu z nej. Rozsah preukazovania tohto dôvodného podozrenia je odvodzovaný v priamej úmere k štádiu trestného stíhania, teda zákonite sa vyžaduje menšia miera preukázania v štádiu po vznesení obvinenia ako pri rozhodovaní vo veci samej. V danej veci je v rozsahu nevyhnutnom pre toto štádium trestného konania urobiť záver, že sťažovateľ nadobudol majetok aspoň v značnom rozsahu trestnou činnosťou alebo z výnosu z nej. Toto podozrenie plynie predovšetkým z dosiaľ zabezpečených dôkazov, ktoré odôvodňujú vznesenie obvinenia, a z okolností skutku podľa skutkovej vety, ako sa odrazili v právnom posúdení skutku. Sťažnostné námietky súd vyhodnotil ako irelevantné, pretože nemajú podklad v zákone.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutému rozhodnutiu sťažovateľ namieta:

a) Špecializovaný súd zlyhal v oblasti ochrany subjektívnych práv sťažovateľa vydaním rozhodnutí a postupmi, ktoré vykazujú znaky maximálnej miery arbitrárnosti a svojvôle, nemajú legitímny základ, čo v danom prípade má aj ústavný rozmer, pretože boli porušené základné práva. Napadnuté rozhodnutie je nezákonné, protiústavné a neodôvodnené. Súd nedal relevantnú odpoveď na všetky

právne a skutkovo podstatné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, obmedzil sa len na lakonický a arbitrárny postup. Z takéhoto odôvodnenia nie je možné zistiť, ako a prečo súd vyhodnotil postup prokurátora pri zaistení majetku sťažovateľa za primeraný a zákonný, odôvodnenie je preto nepreskúmateľné.

b) Prokurátor ani sudca pre prípravne konanie nevysvetľujú, z akého konkrétneho dokazovania mala vyplynúť dôvodná obava o pokus zmenšenia majetku sťažovateľa, aby sa vyhol uloženiu trestu prepadnutia majetku a jeho výkon bol sťažený alebo zmarený. Samotný charakter stíhaného trestného činu nemôže byť legitímnym dôvodom na vyslovenie takejto obavy, pretože by tak dochádzalo k zaisteniu majetku generálne pri tomto druhu trestného činu. Rovnako nie je možné akceptovať mienku, že by peňažné prostriedky mohli byť poukázané na zahraničný bankový účet alebo že sťažovateľ udelil či mohol udeliť tretím osobám generálne plnomocenstvá na dispozíciu s majetkom. Ide o subjektívne a dostatočne nepodložené úvahy. Súd neodôvodnil, o aké konkrétne úkony malo ísť a z akého dôvodu sú vyhodnotené v prospech zaistenia prostriedkov, prihliadajúc na zásadu proporcionality.

c) Súd arbitrárne a protiústavným spôsobom vyhodnotil námietku nezlučiteľnosti úpravy zaistenia majetku s právom Európskej únie. Konal v rozpore so svojimi povinnosťami, so závermi Súdneho dvora Európskej únie v spojených veciach C-845/19 a C-863/19 z 21. októbra 2021 v nadväznosti na smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2014/42/EÚ z 3. apríla 2014. Vnútroštátna úprava sa nemala aplikovať. Z rozhodnutia nevyplýva, z akých skutočností sudca pre prípravne konanie vychádzal pri ustálení, že zaistený majetok sťažovateľa bol získaný trestnou činnosťou či z nelegálnych zdrojov. Vzhľadom na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci BENET CZECH, spol. s r. o., proti Českej republike (č. 31555/05) nemožno akceptovať ani názor, že vzhľadom na štádium trestného konania sa vyžaduje menšia miera preukázania týchto podmienok. Nemožno ani generálne zaistiť majetok sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivé súdne konanie a práva pokojne užívať majetok (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu) napadnutým uznesením špecializovaného súdu, ktorým zamietol sťažnosť smerujúcu proti rozhodnutiu o zaistení majetku – peňažných prostriedkov. Sťažovateľ namieta arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

8. Tvrdenie o porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy sťažovateľ nepremietol do návrhu petitu, preto pri jeho zastúpení advokátom posúdil ústavný súd toto tvrdenie ako podpornú časť ostatnej argumentácie. Ústavný súd neposudzoval sťažnosť z pohľadu tohto článku aj z dôvodu zásadnej zhody tohto práva s označeným právom podľa dodatkového protokolu.

III.1. K porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím špecializovaného súdu:

9. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda v prípadoch, pri ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou garantovaných práv alebo slobôd v trestnom konaní, ústavný súd vo svojej

judikatúre opakovane zdôrazňuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až do konca procesom, v rámci ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj v predmetnej veci konajúcich všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania, a preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietať také pochybenia príslušných orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 166/2010, m. m. tiež II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 220/07).

10. Ústavný súd, ako aj Európsky súd pre ľudské práva považujú označené právo na spravodlivé súdne konanie za „výsledkové“, to znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok (obdobne III. ÚS 33/04, IV. 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016). Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenie práv alebo slobôd v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. Zívala III. ÚS 3/02, Ölveczky III. ÚS 18/04, Mamonov III. ÚS 75/05, Karlin IV. ÚS 76/05).

11. Sťažovateľovo trestné stíhanie sa nachádza v prípravnom konaní, nie je väzobne stíhaný, ale aj z vlastnej rozhodovacej činnosti je ústavnému súdu známe, že sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody (III. ÚS 302/2022). V trestnom konaní je dôvodnosť podozrení priebežne preskúvaná, a to aj prokurátorom na základe sťažností proti uzneseniam o obvinení sťažovateľa. Ak by došlo k podaniu obžaloby na sťažovateľa, hneď na začiatku súdneho konania dôjde k preskúmaniu dôvodnosti podozrenia vrátane právnej kvalifikácie. Možnosť brániť sa proti vzneseným obvineniam bude znamenať aj možnosť brániť sa proti uloženiu trestu (riadnymi a mimoriadnymi opravnými prostriedkami), čo má právny vzťah k zaisteniu majetku na účel výkonu trestu prepadnutia majetku. V priebehu konania má sťažovateľ možnosť využiť v periodických intervaloch aj procesný prostriedok žiadosti podľa § 425 ods. 2 Trestného poriadku. Orgány činné v trestnom konaní majú navyše povinnosť z úradnej povinnosti skúmať, či nepominuli podmienky na zaistenie majetku (§ 427 Trestného poriadku).

12. Uvedené skutočnosti svedčia v prospech záveru, že ústavný súd by mal pristupovať k preskúmaniu rozhodnutia špecializovaného súdu (ako sťažnostného súdu) o zaistení majetku ako k rozhodnutiu dočasnej a zabezpečovacej povahy vydanému v priebehu prípravného trestného konania zdržanlivo. Prípravné konanie je vykonávané pod priebežným dohľadom prokuratúry, ktorá má dbať na dodržiavanie zákonnosti a ústavnosti. Najzávažnejšie zásahy do základných práv a slobôd v prípravnom konaní v zmysle aktuálneho právneho stavu podliehajú súdnemu prieskumu (väzba, zaistenie majetku, pozn.). Dôvod na zásah v súlade s právomocou zverenou ústavnému súdu čl. 127 ods. 2 ústavy by bol preto založený len výnimočne, ak by došlo k neprípustnému zásahu do základných práv a slobôd sťažovateľa, ktorý by nebol napravený ani pri súdnej kontrole (I. ÚS 66/2021). Z hľadiska procesných garancií súdnej a inej právnej ochrany by muselo ísť o kvalifikovaný procesný exces (zjavná chyba výroku, absencia zákonného podkladu, vydanie nepríslušným orgánom, svojvôľa). Z hľadiska hmotného práva by malo ísť o očividný nepomer medzi sledovaným cieľom a použitými prostriedkami na jeho dosiahnutie.

13. Napadnuté rozhodnutie špecializovaného súdu nenapĺňa spomenuté atribúty umožňujúce uplatnenie kasačnej právomoci ústavného súdu po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Je zrejmé, že obsahuje výrok, ktorého znenie stručne vystihuje obsah príslušnej časti jeho

odôvodnenia, a je vydané sudcom pre prípravné konanie [§ 191 písm. d) Trestného poriadku] špecializovaného súdu. Obsahuje odôvodnenie, v ktorom reaguje na všetky podstatné sťažnostné argumenty sťažovateľa (o absencii dôvodnej obavy, o nezlučiteľnosti úpravy ukladania trestu a zaistenia majetku s právom Európskej únie, o preukázaní získania majetku trestnou činnosťou). V odôvodnení napadnutého rozhodnutia ústavný súd nezistil prítomnosť svojvôle [v podobe procesnej, teda hrubé alebo opakované porušenie zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, alebo hmotnoprávnej (meritórnej) svojvôle, teda extrémny nesúlاد medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájitelné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012)]. V tejto fáze konania sú to primárne orgány činné trestnom konaní a sekundárne sudca pre prípravné konanie, ktorí vedia najlepšie posúdiť oprávnenosť úkonov trestného konania s priamou znalosťou všetkých skutkových okolností.

14. Pri posudzovaní napadnutého uznesenia špecializovaného súdu vo vecnej súvislosti s uznesením špeciálnej prokuratúry (m. m. IV. ÚS 350/09) nemožno opomenúť ani preventívnu povahu inštitútu zaistenia majetku, ktorá často spôsobuje, že rozhodnutie nevychádza z hodnoverných a zo spoľahlivých dôkazov, ale zo záverov o pravdepodobnosti nastúpenia určitých následkov, ktoré má ambíciu predvídať. Právne závery špeciálnej prokuratúry vo vzťahu k obave zo zmarenia alebo sťaženia výkonu trestu prepadnutia majetku a k preukazovaniu získania zaisteného majetku trestnou činnosťou v znení doplnenia špecializovaným súdom vychádzajú podľa názoru ústavného súdu z dostatočne konkrétnych okolností prípadu. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je primerané tomu, že ide o rozhodnutie o dočasnom zaistovacom opatrení a nemožno ho *prima facie* považovať ani za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Hoci nezohľadňuje úplne všetky argumenty sťažovateľa, v spojení s uznesením špeciálnej prokuratúry dostatočne presvedčivo odôvodňuje potrebu zaistenia majetku sťažovateľa vzhľadom na vnímanú reálnosť hrozby uloženia trestu prepadnutia majetku.

15. K argumentom o nesúlade právnej úpravy s právom Európskej únie sťažovateľ čiastočne dostal odpoveď pri predchádzajúcom ústavnom prieskume rozhodnutí o zaistení majetku (I. ÚS 66/2021). Ani sťažovateľom odkazovaný rozsudok Súdneho dvora Európskej únie nemá dostatočný prienik s okolnosťami jeho prípadu, pretože v ňom išlo o konfiškáciu majetku po odsúdení osoby, čo by zodpovedalo trestu prepadnutia majetku. Sťažovateľova situácia sa ale týka „zmrazenia“ majetku ako konfiškácii predchádzajúceho kroku. Ani úvaha špecializovaného súdu o miere preukazovania dôvodného podozrenia v priebehu trestného stíhania nie je zjavne neodôvodnená.

16. Ústavný súd prisvedčuje sťažovateľovi, že zo strany označeného porušovateľa ide o opatrenie týkajúce sa „užívania majetku“. V podstate ide o obmedzenie dispozičného oprávnenia ako dovolený spôsob obmedzenia vlastníckeho práva. Dodržaná musí byť primeranosť prijatého opatrenia vo vzťahu k sledovanému cieľu determinovanému všeobecným záujmom spoločnosti a ústavne zaručeným právom jednotlivca (IV. ÚS 577/2021).

17. Ani v tomto smere ústavný súd nezistil neprípustný zásah do označených hmotných práv sťažovateľa. Zásah do jeho práva spočíva v tom, že nemôže nakladať s prostriedkami, ktoré sú „na ceste“ k záložnému veriteľovi realizujúcemu výkon záložného práva na cenné papiere vystavené pre sťažovateľa. Zásah do práv sťažovateľa na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu má zákonný základ v § 425 ods. 1 Trestného poriadku a vyjadruje všeobecný záujem, a to

zabezpečenie (nezmarenie) výkonu trestu prepadnutia majetku. Namietaný zásah do práva sťažovateľa podľa čl. 1 dodatkového protokolu nie je podľa názoru ústavného súdu očividne neprímeraný sledovanému cieľu, keďže v okolnostiach sa javí rozumná úvaha o nemožnosti vylúčiť, že sťažovateľ by sa v priebehu trestného konania pokúsil scudziť majetok, ktorý mu bol zaistený. Doterajšia dĺžka zaistenia majetku sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu nespôsobuje zjavnú neprímeranosť použitého prostriedku na dosiahnutie sledovaného cieľa. Sťažovateľ nepredniesol v ústavnej sťažnosti žiadne konkrétne námietky vo vzťahu k primeranosti rozsahu zaistenia majetku, nerozvinul argumentáciu naznačenú v sťažnostnom konaní.

18. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie špecializovaného súdu nebolo možné v tomto momente trestného konania považovať za konečné (definitívne) rozhodnutie (bod 13 tohto odôvodnenia). Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnu sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu jej neprípustnosti. Navyše na základe už uvedeného je zrejmé aj to, že medzi napadnutým uznesením špecializovaného súdu a obsahom sťažovateľom označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení [čo podmieňuje subsidiárny záver o zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

19. Po prijatí už uvedeného názoru o možnosti porušenia označených práv zostalo bez významu zaoberať sa ostatnými požiadavkami uvedenými v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. septembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu